

GERARD VAN GEMERT

Met illustraties van Jan Vriends

Sterspeler uit Madrid

‘Hier. Dit is de jouwe,’ zei Noan terwijl hij de controller aan zijn beste vriend gaf. ‘Ik ben Barcelona.’ Hij had de wedstrijd al opgestart en snel zijn favoriete team gekozen. ‘Dan heb ik lekker Frenkie en Yamal.’

‘Prima, joh.’ Ravi pakte de controller aan en plofte neer op de rand van Noans bed. Zo had hij goed zicht op het televisiescherm waar de PlayStation op aangesloten was. ‘Ik kies Liverpool. Dan heb ik Salah en Gravenberch.’ Ravi was een grote fan van Liverpool. Voor zijn verjaardag had hij een shirt gekregen met **ISAK** op de rug. Nummer 9. Zijn favoriete speler.

‘Kom maar op, dan.’ Noan ging op het puntje van zijn stoel zitten. ‘Ik lust je rauw.’

Noan en Ravi waren na school meteen naar huis gierend. Ze hadden geen huiswerk, want morgen was een studiedag. Eigenlijk waren ze van plan geweest om op

het veldje bij de speeltuin te gaan voetballen, maar het regende alsof de hemel één grote douche was. Meestal hield regen de twee vrienden niet tegen. Maar door deze plensbui stond het hele veld blank. Ze hadden er nog even overheen gelopen: het veld was echt te drassig. Door het vele water zou de bal niet lekker rollen. 'Als het veld bij de club vanavond maar beter is, dan vind ik het best,' had Noan gezegd.

'Hopelijk gaat de training vanavond door,' vond Ravi.

En dus: *FIFA*. Gamen was het op één na beste wat er bestond. Meestal mochten ze dat niet direct na school doen, maar vandaag wel. Noan had een speciale nieuwe editie gedownload en dus maakte zijn moeder voor vandaag een uitzondering. Daar gingen ze nu meteen gebruik van maken. Op de EA-app stond dat je deze versie op proef kon spelen, maar toen Noan zijn vriend een dag later tipte, was die niet meer te vinden. Noan en Ravi waren er erg benieuwd naar.

De twee jongens speelden vaak *FIFA* samen. Ze waren behoorlijk aan elkaar gewaagd. De ene keer won Noan, de andere keer Ravi. Ze hadden zelden een grote uitslag. Meestal werd het iets als 2-1 of 4-3. Echt spannend dus.

In het begin was er niets anders dan anders in de game. Ze waren lekker bezig. Na een paar potjes stond Noan op. 'Even wat drinken halen.' Hij riep: 'Maaaam? Mogen we wat drinken?' Hij wachtte het antwoord niet af, maar liep naar de trap. 'Ik haal het even op.'

Ravi knikte. Terwijl Noan weg was, oefende hij wat in de trainingsmodus.

Niet veel later kwam Noan terug met twee grote glazen cola. Uit zijn broekzak haalde hij ook nog een

paar toffees. ‘Hier,’ zei hij terwijl hij er twee naar Ravi gooide. ‘Krachtvoer.’ Ze namen een paar slokken en aten de snoepjes op.

‘Nog een potje?’ vroeg Noan daarna.

‘Of... zullen we een speler maken en een carrière starten?’ stelde Ravi voor. Hij ging al naar het juiste menu op het scherm.

‘Dan kunnen we niet tegen elkaar spelen.’

‘We spelen gewoon om de beurt,’ zei Ravi. ‘Ik begin wel.’

‘Oké dan. Maak jij hem maar aan.’ Noan liet zich languit op het bed vallen.

Ravi begon meteen. ‘We noemen hem Milo,’ zei hij.

‘Goed. En zijn achternaam?’

Ravi dacht even na. ‘Een combinatie van Gravenberch en Salah. Dan wordt het... Gralah?’ Hij begon te lachen. ‘Klinkt als een magiër met een glittercape.’

‘Of we doen een combinatie van onze twee achternamen,’ stelde Noan voor. ‘Wijnands en Blanker. Dan wordt het... Blawij?’

‘Haha, nee bedankt. Klinkt als sla die kan praten.’

‘Wat dacht je van Haaland en Rodri?’ probeerde Noan.

‘Haarod? Dat klinkt als een Viking met hooikoorts of een Zweed met een spraakgebrek.’

Noan moest er zelf om lachen.

‘Nou, boeien,’ zei Ravi. ‘Ik vul het gewoon in. Anders zitten we hier vanavond om acht uur nog.’ Hij gaf de voetballer blond haar, stevige benen en een stoere houding. ‘Bij welke club gaat hij spelen?’

‘Real Madrid,’ antwoordde Noan meteen. ‘Dan hoeven we niet te kiezen tussen Barça en Liverpool.’

Goed idee.’ Ravi klikte. Daar stond hij dan op het scherm. Ravi leunde achterover om het goed te kunnen bekijken. ‘Maak kennis met Milo Haarod, zestien jaar, rugnummer 9, rechtsbenig, superspits in wording. Binnen een paar seizoenen is hij de beste speler ter wereld,’ zei Ravi serieus.

Noan schoot in de lach. ‘Met betere dribbels dan Messi?’

‘Absoluut,’ antwoordde Ravi.

‘En een betere afmaker dan Ronaldo?’

‘Zonder twijfel.’ Ravi wees naar de afbeelding van Milo Haarod, die op het televisiescherm te zien was in

het hagelwitte tenue van de Koninklijke uit Madrid. 'Deze speler is zo goed dat we hem straks voor een miljard euro kunnen verkopen.'

'Een miljard euro,' zei Noan zacht. 'Welke club kan dat nou betalen?'

Daar had Ravi nog niet aan gedacht. 'Er is vast wel een club in Saoedi-Arabië die dat voor hem overheeft. Of eentje met een geldboom in de tuin.' Zijn stem klonk al iets minder overtuigend.

'Laat hem eerst maar eens scoren.' Noan maakte een gebaar met zijn vingers. 'Voordat je over miljarden euro's begint. Trouwens, hoe lang is onze wereldster?'

'O jee, niet op gelet.' Ravi zocht het op. 'Oeps, wel een kleine superster. Sorry.'

'Ach joh.' Noan wimpelde het weg. 'Messi is ook een ukkie, en die kan toch ook aardig tegen een balletje trappen.'

Ravi startte de eerste oefenwedstrijd. Milo Haarod deed zijn best en kreeg een paar kleine kansen, maar wist niet tot scoren te komen. Hij maakte niet veel indruk.

'Nou, lekker dan,' mopperde Noan. 'Zo wordt hij natuurlijk nooit een vedette.'

'Ja, ja.' Ravi gaf de controller aan Noan. 'Rustig aan. Messi had ook ooit een eerste wedstrijd.'

'Volgens mij scoorde hij daarin wél,' reageerde

Noan. Hij ging op de stoel zitten waar Ravi zojuist had gezeten. ‘Eens kijken of ik hem wel een doelpuntje kan laten maken.’

Ravi snoof en liet zich op het bed vallen.

Noan begon te spelen. ‘Er gebeurt niets. Waar is Milo?’ Hij keek naar het apparaat in zijn handen en daarna weer naar het televisiescherm. ‘Ravi, wat heb je gedaan?’

‘Niks.’ Ravi legde zijn handen achter zijn hoofd. ‘Schiet nou maar op.’

‘Ik kan Milo nergens vinden.’

Ravi keek mee. ‘Misschien heb je hem gewisseld?’

‘Nee. Hij is gewoon weg. Kijk dan! Weg.’

Ravi stond op om naar de PlayStation toe te lopen toen het tv-scherm opeens oplichtte, feller dan normaal. De pixels begonnen te dwarrelen als sneeuwvlokken, tot het scherm volledig wit was. Ravi knipperde met zijn ogen.

Even was het doodstil. Het leek wel alsof het geluid in het hele huis was uitgezet. De kamer voelde groter

dan anders, alsof de muren zich een paar centimeter hadden teruggetrokken. Het plafond flikkerde alsof het uit pixels was opgebouwd.

En toen hoorden ze een stem.

‘Zoeken jullie mij?’

Ze schrokken zich rot. Met een ruk draaiden ze zich allebei om naar de deur.

Daar stond een blonde jongen. In het witte shirt van Real Madrid. Nummer 9. Als je goed keek, kon je zien dat hij jong was, misschien wel net zo oud als Ravi en Noan. Hij was in ieder geval niet veel groter dan zij. Hij draaide zich om en wees met zijn duimen naar de naam op zijn rug: HAAROD.

Van Real naar Zwart-Blauw

‘Milo Haarod,’ zei Noan zacht. Verbluft stond hij op. ‘Hij bestaat echt.’

Ravi zat nog steeds op het bed. Met open mond keek hij naar de jongen bij de deur. ‘Ongelooflijk,’ mompelde hij.

‘Mooi stel zijn jullie.’ Milo liep verder de slaapkamer in. ‘Milo Haarod. Wat is dat nou voor naam?’

Noan keek naar Ravi. ‘Ja... ehm,’ begon hij weifelend. ‘Wij ehm... vonden dat gewoon lastig.’

‘Het is een combinatie van Haaland en Rodri.’ Ravi was sneller van de schrik bekomen dan Noan. ‘Het had slechter gekund, toch?’

Milo schudde zijn hoofd. ‘Haarod is niet echt een naam voor een topvoetballer,’ zuchtte hij dramatisch. ‘Daar win je geen Gouden Bal mee. Daar win je hooguit een quiz op de camping mee.’ Hij ging in de stoel

zitten waar Noan zojuist uit was opgestaan. ‘Kijk, als je ouders zo heten, kun je er weinig aan doen. Dan erf je je naam. Maar jullie...’ Hij wees naar Noan en toen naar Ravi. ‘Jullie konden mijn naam gewoon kiezen. En wat komt er dan uit? Haarod.’ Opnieuw schudde hij zijn hoofd. ‘De doelman van het Italiaanse elftal heet Gianluigi Donnarumma. Dat is pas een naam.’

‘Lijkt anders meer op een kunstschilder uit de vorige eeuw,’ bromde Ravi.

Milo draaide met zijn ogen. ‘Marc Cucurella, Ousmane Dembélé of İlkay Gündoğan. Allemaal prachtige voetbalnamen. En waar word ik mee opgescheept?’

‘Milo Haarod.’ Noan had zich ook herpakt. ‘Niets mis mee. We hadden je ook Gerrit de Graaf of Dirk van Dijk kunnen noemen. Had je dat leuker gevonden?’

‘Niet echt,’ antwoordde Milo. ‘En dan nog wat. Wat is het favoriete been van de beste voetballers ter wereld? Messi, Maradona, Yamal. Nou?’

‘Links,’ antwoordde Ravi.

‘Precies. Waarom ben ik dan rechtsbenig?’ Milo had zijn handen in zijn zij gezet en keek de jongens vragend aan.

‘Omdat jij niet Messi, niet Yamal en ook niet Madonna bent,’ zei Noan.

Milo proestte het uit. ‘Madonna? Dat is een zangeres, geen voetballer!’

‘Nou en? Misschien scoorde zij ook wel hoge noten,’ zei Noan met een grijns.

Ravi sloeg met zijn hand op zijn knie. ‘Jij bent echt niet goed, man.’

‘Nou, ik moet het er maar mee doen.’ Milo leek zich gewonnen te geven. ‘Hoe laat moeten we trainen?’

‘Trainen?’ vroeg Noan.

‘Ja, jullie moeten toch trainen? Dan doe ik lekker mee.’

Ravi kwam van het bed af. ‘Ik weet niet of je wel goed genoeg bent om met ons mee te doen. Je hebt een rating van 69. Daar red je het niet mee, hoor.’

‘Hallo, ik zat nog niet zo lang geleden met Mbappé in de kleedkamer, hè?’

‘Echt?’ Ravi dacht dat Milo onzin uitkraamde.

‘Dat heb je toch kunnen zien?’ Milo wees naar het televisiescherm. ‘Voor en na de wedstrijd komt dat toch in beeld?’

Dat was zo. Dan zag je de spelers bij elkaar zitten in de kleedkamer. Aan het begin van de wedstrijd zag je ze zelfs uit de bus komen.

‘Kijk, je ziet natuurlijk niet alles in zo’n spel. Maar ik leid daar gewoon een leven, hè?’ zei Milo. ‘Dus als jullie stoppen met spelen, gaat mijn leven daar gewoon door.’

Noan probeerde het te begrijpen, maar kon zich er

niets bij voorstellen. ‘Hoe ben je eruit gekomen, dan?’ Het was gewoon té raar dat hun nieuwe speler uit zijn nieuwe *FIFA*-spel hier in de kamer stond.

Milo krabde op zijn hoofd. ‘Dat weet ik zelf ook niet. Het gekke was dat ik jullie zag zitten, en toen was ik benieuwd hoe dat zou zijn. Vrienden zijn met jullie.’

‘En toen werd je hiernaartoe gestuurd?’ vroeg Noan.

‘Er was iets.’ Milo legde zijn hand nadenkend op zijn voorhoofd.

‘Wat dan?’ vroeg Ravi.

De mondhoecken van de voetballer gingen naar beneden. ‘Dat weet ik niet.’

‘En hoe kom je weer terug, dan?’ vroeg Ravi.

‘Ik denk via een poort op de PlayStation.’

Noan staarde hem even aan. ‘En waar ga je slapen?’ vroeg hij.

‘Jullie stellen te veel vragen. Dat weet ik allemaal nog niet hoor, jongens. Ik had dit ook niet verwacht, hè? Eerst maar eens lekker voetballen.’ Hij pakte zijn Real Madrid-shirt vast tussen duim en wijsvinger. ‘Ik ben er al klaar voor. Jullie zo te zien nog niet.’

Noan liep naar zijn kledingkast en pakte zijn Barcelona-shirt. Dat had hij vorig jaar gekocht toen ze op vakantie waren. Hij wilde graag een shirt met Yamal achterop, maar die waren uitverkocht. Er was er alleen nog een met De Jong. Gelukkig vond Noan dat ook prima.

‘Ik ben benieuwd hoe Hugo straks reageert,’ zei Ravi. ‘Die zal het niet grappig vinden als wij een spits meenemen die met Mbappé in de kleedkamer heeft gezeten.’

Noan grinnikte. ‘Nee, dat gaat leuk worden.’

‘Wat gaat leuk worden?’ vroeg Milo.

‘We hadden het over Hugo,’ zei Ravi. ‘Dat is onze spits. Die denkt dat hij een combinatie is van Lewan-

dowski en Cristiano. Als je hem de bal niet geeft zodra hij vrij staat, gaat hij schelden. Als hij een kans mist, ligt het altijd aan een ander. En als hij een keer wissel staat, komt zijn vader vragen waarom dat is.'

'Niet de meest aardige speler van ons elftal, dus,' vulde Noan aan. 'En hij staat in de spits. Net als jij.'

'Ik ben niet bang voor hem.' Milo haalde zijn schouders op. 'Ik speel bij Real Madrid, vergeet dat niet.'

'Jij speelt daar nu. Hugo weet zeker dat hij er over een paar jaar speelt.' Noan liep naar de deur. 'Kom, we gaan naar Ravi's huis. Kan hij zich ook omkleden.'

'Hoe heet jullie club eigenlijk?' vroeg Milo.

'Zwart-Blauw,' antwoordde Noan. 'De oprichters van onze club waren niet echt creatief.'

'En we hebben hetzelfde tenue als Inter Milan. Zwart-blauw verticaal gestreept met zwarte broeken.'

'Niks mis mee,' vond Milo. 'Prachtig tenue.'

'Kom, we gaan,' zei Noan. 'We moeten je alleen wel

langs mijn moeder loodsen. Want zij mag je natuurlijk niet zien.' Hij deed de deur van zijn kamer voorzichtig open en liep de overloop op. 'Ik leid mijn moeder af,' fluisterde hij. 'Jij loopt met Ravi mee.'

Milo knikte. Aan zijn gezicht was te zien dat hij dit best spannend vond.

'Ik loop de woonkamer in. Ondertussen gaan jullie gewoon het huis uit.' Noan keek even naar Ravi en Milo en liep toen de trap af. Daarna liep hij de woonkamer in. 'Ik ga trainen, mam.' Hij deed de deur achter zich dicht.

'Hierheen,' zei Ravi zacht. Hij opende de voordeur en liep naar buiten.

Net toen ze buiten stonden, ging de woonkamerdeur weer open. 'Zeggen we niet meer gedag, Ravi Wijnands?' vroeg Noans moeder terwijl ze de hal in liep.

Ravi verstijfde. Milo bewoog zich niet. Aan de andere kant van de deur hield Noan zijn adem in.

'Eh, o ja! Dag, mevrouw Blanker!' zei Ravi met een piepstem.

Noans moeder keek naar Milo en trok een wenkbrauw op. 'En wie is die blonde nieuweling?'

'Ik... eh... ik ben Milo. Aangenaam.' Hij stak zijn hand uit alsof hij op een sollicitatiegesprek was.

'Milo is eh... nieuw,' zei Ravi, 'in ons team.'